

HEGEDŰS GÁBOR

A HOLD MOSOLYA

Hegedűs Gábor

A Hold mosolya

versek

Tartalomjegyzék

- 1./ Elveszett már régen...
- 2./ Rég elment tőlünk...
- 3./ Talán újra...
- 4./ Lágyan pengesd...
- 5./ Tavasz...igyekezz
- 6./ S mintha egy kéz...
- 7./ Még száll az ima...
- 8./ Rongyaira szakad...
- 9./ Dilemma a keresztútnál
- 10./ Most is vágyom...
- 11./ Hiába száll...
- 12./ Valentin-nap...
- 13./ Nem vagyok jól...
- 14./ Néhány szál virág...
- 15./ Dionüszosz bátyám...
- 16./ Jelet kellene hagyni...
- 17./ Már a hajnalt...
- 18./ Még parázslik...
- 19./ Ma úgy érzed még...
- 20./ Vállalnom kell...
- 21./ Nőnapra szeretettel
- 22./...a vágy hintalován...
- 23./ Kislány volt még...
- 24./ A tettek beszélnek...
- 25./ Pattanásig feszülő...
- 26./ Szeretet hangja mint...
- 27./ Nemzeti ünnep – Március 15. margójára
- 28./ Férfiaknak... nőnapra
- 29./ Zöldül a táj...
- 30./ Mint egy fergeteges...
- 31./ Elindultál...
- 32./ Mit tanult meg...
- 33./ Mondd hová igyekszel...
- 34./ Mért írnak le...
- 35./ Szerelmet súg...

- 36./ Néhanap még...
- 37./ Hittel élni vagy...
- 38./ Táncol a csend...
- 39./ Csodásan szép volt...
- 40./ Néhány napja még...
- 41./ Messze még az est...
- 42./ Talán kockát vetett...
- 43./ Még nem érhet...
- 44./ Utópia
- 45./ Csak emlék maradtál...
- 46./ Dal száll a termekben...
- 47./ Üvölt a csend...
- 48./ Csend borul...
- 49./ Ha megfogod kezét...
- 50./ Veniunt ad finem
- 51./ Akkor is nyílt...
- 52./ Nem vagy már...
- 53./ Vöröslő ég alján...
- 54./ A Hold mosolya
- 55./ Álltam sírodnál...
- 56./ Mért tenném...
- 57./ Reményt táplál...
- 58./ Utolsó imát...
- 59./ Egy új nap...
- 60./ Ott hol egykor...
- 61./ Voltam vagyok...
- 62./ Írás repít...
- 63./ Csendet őrzöl...
- 64./ Tört álmok útja...
- 65./ Motus discrimine
- 66./ Hinni de miben...
- 67./ Megjárom a poklot...
- 68./ Meddig hintesz...
- 69./ Csendet applikál...
- 70./ Fel kell állnod...
- 71./ Csendben lopódzott...
- 72./ Kártyázik minden...
- 73./ Tapsolunk mindennek...

- 74./ Jelek voltunk mind...
- 75./ Már látszik...
- 76./ Látszatra épülő
- 77./ Nem érsz te semmit
- 78./ In memoriam Tiszai P. Imre
- 79./ Az ördög is korrumpálható...
- 80./ Megéri...?
- 81./ Ha gyerek lehetnék
- 82./ Csizmasarokkal tapos mindennap...
- 83./ Tétován...
- 84./ Csendben lopódzott...
- 85./ Távolban sikolt...
- 86./ Sine fide in fide
- 87./ Süli András emlékére
- 88./ Nem születted oda...
- 89./ Mint elhangolt hárfán...
- 90./...fel nem adhatod
- 91./ Cérnaszál függő...
- 92./ Akarunk-e felnőni egyszer...
- 93./ Maradnom kell...
- 94./ Talán egy...
- 95./ Ki melletted állt...
- 96./ Gyere most...
- 97./ De nem!
- 98./ Az én igazságom
- 99./ Egyszer, tudom...
- 100./Egy dal szól a csendben
- 101./Ha néhanapján...
- 102./ Talán a józan ész...

Ajánlás

*„csak a magadba vetett hited adhat
belső békét a mindennapoknak”*

*„aprócska csodák úton és útfélen
ha lehajolsz érte a tiéd lehet”*

Bölcs, és mély gondolatokat szóltat meg Hegedűs Gábor ebben a verses kötetében. Szavainak kedvesen lágy ritmusán, mint hold-sugár érzelmeink színpadán, úgy ragyog három isteni erényünk, a Hit, Remény, és a Szeretet. Ezek a csoda-kincseink, tudatosan vagy tudat alatt, visszatükröződnek életünk kiteljesedésében, hiszen minden nap érzések tömény impulzusai dolgoznak bennünk, mozgatják belső hangunk húrjait. Felhozunk örömteli, boldog, kiteljesedett vagy olykor fájdalmas, félelemmel átitatott emlékképeket, melyeknek fontos láncszemeit csatlakoztatjuk életünk jelen pillanataihoz.

Ahogy a Hold – érzelmeink mágusa, a Nap fényét tükrözi vissza, úgy tűnik fel Gábor egyedi szóösszetételének varázsán át, az intuitív csoda megérzéseinkkel kibontakozó igazi felszabadultságunk.

*„ott mélyen akkor a belső zenémnek
adok kiáramló égi teret”*

Kellemesen érintő csatolással árad verseiben a szív, a természettel összhangot képező életigenlése.

*„s a felhő réseken újra átdereng
a napsütés és melegszik idelent”*

Nagyon szerethető költői képek. Összecsengenek, virágoznak a sorok. Feltárja bennünk, hogy nézzünk rá az életünkre, hajtóerőnkre. Álmaink adják céljainkra fókuszált doppingkészletünket. Erős és kitartó munkára hívnak. Szívünk szeretet vonalán pedig, elérünk egy mélyebb megértést.

„tört álmoknak nem kell szép kalitka
hisz mentes víznek sem kell buborék
ha sorsod aláz a földbe taposva
te ne engedd hogy törjön a derék

fel kell állnod minden csapás után
lebegjen előtted a végső cél
ne hagyd hogy az érzés sután bután
elhitesse a hited nem acél ”

Minden ember értékes magot hordoz, csak ki kell tudni
nyitni, és megtalálni. A Hit, Remény, Szeretet által közve-
títve, érezzük meg e verses kötet olvasása közben, lelkünk
mosolyát.

Kis Hegedűs Tímea

elveszett már régen...

elveszett már régen az ősi kőtábla
botorkálunk csendben növekvő homályba*
hitünk maradéka mammon után vágyik
csodákat remélve csak pusztulás látszik

de ha meg is lelnénk újra a kőtáblát
éreznéd-e akkor hogy más élet vár rád
vagy mert nem ad csodát törőd darabokra
értelmét és hasznát agyad fel nem fogja

itt maradt a sarka fogom a kezemben
ezeregy gondolat cikázik fejemben
kőtábla hiányzik de majd vések újat
vagy a kis darabbal folytatom az utat

hittel és reménnyel ezzel a darabbal
járom az utamat buzgó akarattal
megtalálom majd a megfelelő sziklát
kifaragom újra összetört kőtáblát

rég elment tőlünk...

rég elment tőlünk már nagyon messze jár
népünk büszkesége szép turul madár
de vele tartott a régi istenünk
azóta magyarként folyton szenvedünk

a turul eljönne hogyha tennénk érte
lenne a nyárnak magyar ékessége
rég i istenünk talán mellénk állna
turul és isten fényt hozna hazánkra

doboljad hát táltos a hívó jelet
ne gondold hogy itt már minden elveszett
reméld meghallja a szép turulmadár
istennel a hátán újra viisszaszáll

megszűnik majd akkor itt a gyűlölet
virágzó csodákat él meg a nemzet

ajánlás

herceg e kis nép már sokat szenvedett
nyújtsd ki végre felé mind a két kezéd
legyen újra jó tartalmas az élte
mert csak egységben lehet még esélye

talán ha újra...

talán ha újra kezdhethném
tinta csak színes lehetne
de más-más színnel soronként
íródna életem könyve

másképp szólnának a dalok
hol harsogva hol meg lágyan
esőben járnék ha zokogok
s remélnék egy pillantásban

s remélnék egy pillantásban
esőben járnék ha zokogok
hol harsogva hol meg lágyan
másképp szólnának a dalok

íródna életem könyve
de más-más színnel soronként
tinta csak színes lehetne
talán ha újra kezdhethném

lágyan pengesd...

valami mar és fáj ott legbelül
most verset írnék az éjszakában
a „kő” ami nyom egyre nehezül
de ellenszerét még nem találtam

pajkos humoros vers kellene most
helyette szomorún szól az ének
s kiált a csend és ez a riposzt
az éjszakában már újra éled

vedd elő hát a kopott gitárod
húrja sír ha a kezédbe veszed
törölgesd le róla szépen a port
dallam is megjön el nem veszhetett

lágyan pengesd szomorúság oda
versmagot hint az éj paradoxona

tavaszz... igyekezz...

a természet gyorsan változik
ma tél van holnap tavaszodik
majd újra tél jön fagyot sodor
napos égen ismét komor
felhők szaladnak szél süvölt
ajtó réseken szinte üvölt
gallyat tör levelet sodor
talán megnyugszik valamikor
s a felhő réseken újra átdereng
a napsütés és melegszik idelent
s nem fagy majd meg a hóvirág
tavasz...igyekezz...várunk rád

s mintha egy kéz...

könnyek folytak le az arcán végig
sebzett lett a lélek hiányban él
elment ki itt volt több mint ötven évig
s a szív ilyenkor hiába remél

talán majd ott az út túloldalán
egymásra találhat mindenki újra
a fájdalom a hiány rögzös útján
küzdelmét akkor megnyugvás váltja

most minden este elmond egy imát
meghallgatásra talál azt reméli
miközben csak a csend öleli át
szép emlékeit újra- újra éli

s mintha egy kéz simítaná végig
az álom hozzá repíti az égig

még száll az ima...

vajon mit mond ha teremtményét látja
ez jó munka volt kiáltja büszkén
vagy csendesen dohog magát alázva
hová lett kérem az ősi erény

még száll az ima de nincs mögötte
emberi érzés és nincs szeretet
pénz istene hódít és előtte
ember milliók vernek most gyökeret

közben a mocsok egyre csak terjed
agy-mosottak hada szab törvényeket
konc utáni vágy lesz életelemed
habzó szájjal sorolsz hazug érveket

s ha igaz hang tűnik fel nyomodban
gyilkos ösztönöd rögtön csatasorban

ajánlás

herceg a reményt miért hagyjuk veszni
a hazug szó miért lesz mindig nyerő
szép érzések nélkül koldusként élni
vajon ezt akartad... tényleg... teremő

rongyaira szakad...

rongyaira szakad lassan a világ
sár borít mindent és letarolva
hiába esdekel a kis virág
a gőgös talp végleg eltiporja

sok ártatlan ember porba sújtva
reménye nincs már csak pusztá léte
hiába vár most tavaszt dacolva
sújtásra kész a pénznek istene

eltiport vágyak és omló álmok
imák ködébe szorított a lét
itt gyorsan épülnek szolga rácsok
elfordítja arcát ott fenn az ég

vajon van-e remény ott fenn az égben
hogyan lesz „Ember az embertelenségben”

dilemma a keresztútnál

utamon hátranézve mit látok én
port sarat fényt vagy talán sötét felhőt
néha csak úgy cibál és rángat a szél
de meg kell élnem a tavaszi időt

néha ha csend van a hangszer is hallgat
sok a régi dal már nem kell senkinek
tépném szaggatnám még a húrokat
dalom nem talál csak süket füleket

de ott a hangszerem szívében halkan
már gyülekeznek apró új dallamok
csendem is sikoltoz a szörnyű zajban
kérem hallgassátok mit dalolok

ha mégis egyszer keresztúthoz érek
melyik lesz vajon mely tovább vezet
ott mélyen akkor a belső zenémnek
adok kiáramló égi teret

ajánlás

herceg a keresztút kérdésre készítet
merre induljak melyik visz tovább
vajon elhibázott sok apró léptet
feledteti a csalóka délibáb
mely gondok nélküli szép utat kínál
ha rálépsz az ingovány magába zár

most is vágyom...

most is vágyom egy kósza délutánra
hol kéklő égből süt le rám a nap
vagy párafelhő szivárványt alkotva
mit eső után kéklő égre ragaszt

ha jól figyelek a csend sodor felém
egy kedves bájos égi dallamot
talán az ég is leborul elé
hogyan földi létem itt hagyjon nyomot

de hiú ábránd elképzelni mindazt
mi előre tolja apró vágyaim
hogyan ne vágjon rá senki gúnyos grimaszt
ha kezébe veszi az írásaim

talán majd ott az út túloldalán
elfogad a fény és mindaz aki vár

hiába száll...

hiába száll imád az égbe
nem leszel jobb higgy nekem
ha ott belül már fészket rakott
a gyűlölet vagy a félelem

ha mindig más akit hibáztatsz
tört álmaid cserepein
ha nem neked szól az imádat
de hatalom pénz megrészegít

béklyót fon rád a gyűlölet
dühöd töltöd ki másokon
közben a félsz benned reszket
túlmutat sekélyes álmokon

hiába száll imád az égbe
nem leszel jobb higgy nekem
ha ott belül már fészket rakott
a gyűlölet és a félelem

Valentin-nap...

halk futam a lázas éjszakában
csend húrjain most égi zene szól
ketten együtt az éj harmatában
hol Valentin szerelmes dalt dalol

szemedben tükrözik csillagok fénye
a hold is cinkosan ránk mosolyog
álmokon utazunk a messzeségbe
mert szerelmet vált a szeretet ott

kéz a kézben egymást támogatva
talán még megélünk néhány tavaszt
belső zenénket egymásra hangolva
így létünk nem lesz már írott malaszt

Valentin-nap és néhány szál virág
szeretet nélkül sivár a világ

nem vagyok jól...

*"E világ nem az én világom
csupán a testem kényszere"
Pilinszky János: Kihűlt világ*

egyszer talán majd én is rátalálok
a világra mely engem is befogad
addig még egyre mélyebbre ások
keresek férgek helyett csillagokat

nem vagyok jól ha arra gondolok
mi lett e világból mondd istenem
hataloméhes eltaposni vágók
miért hiszik azt hogy ez kell nekem

hit nevében gyilkol hatalmát féltve
közben a teremtőre hivatkozik
de kapott-e ő jogokat erre
az írás bizony fel nem jogosít

ez a világ sarkából kifordul
az egyenlet itt sok-ismeretlenes
vége előtt még kegyelemért fordul
teremtőm legyél könyörületes

ajánlás

herceg miért csak a halál rettent el
a gonoszság mért ural életeket
az ember miért nem ismeri fel
a lényéhez illő értékeket
az életét vajon mért dobja oda
hogy ingovány a sár magába fonja

néhány szál virág...

néhány szál virág mit adhatok neked
fehéren vagy tarkán szedve csokorba
kedvesem nézni párásodó szemed
Valentin napi szerelmes „móka”

Valentin napi szerelmes „móka”
kedvesem nézni párásodó szemed
fehéren vagy tarkán szedve csokorba
néhány szál virág mit adhatok neked

Dionüszosz bátyám...

mit nem látsz a holdon ott vajon mi van
tán ufó-közösség parkol álmosan
nem tudják milyen itt a földön lenni
a hegylevét szürcsölve ünnepelni

pedig a társaság oly vidám dolog
pohár körbejár már te is láthatod
dal is szorult a boros üvegekbe
engedjétek ki mindenki kedvére

ha legurítasz néhány fröccsöt szépen
a hold is másképp vigyorog az égen
azt látod majd mit eddig meg sem láttál
társaság veled akkor egy dalt kántál

szaporán ürülnek most a poharak
dal dalt követ csak másnap ápolnak

ajánlás

Dionüszosz bátyám bornak istene
ne hagyd hogy eltűnjön majd a hegy leve
sokáig legyen még ünnepünkhöz bor
gégét ne fonja be majd a szálló por

ünnepkor emeljük rád is poharunk
magyar ember bort iszik azok vagyunk

jelet kellene hagyni...

jelet kellene hagyni itt a földön
szép képet őrizzen az emlékezet
és olyan csodát várni minden őszön
hogy tavasz váltja majd a zord telet

aprócska csodák úton és útfélen
ha lehajolsz érte a tiéd lehet
de a sors játéka néha kegyetlen
hajlott gerinccel lázadni kell neked

gorgók pásztáznak vizenyős szemmel
csend szakít félbe őszi dallamokat
sámán dobokat hallod tisztelettel
hited segíti az igaz szavakat

a hagyott jel felszabadít érted ezt
de álmod fogva tart és nem ereszt

már a hajnalt...

*"Ne higgyetek annak a világnak
Mely felétek fennen integet:
Nemcsak értünk, de azért is árad,
Mert tetszeleg, hízeleg önmagának,
S fényköréből később kinn feled"
ifj. Kapp János: A könnyenhívókhöz*

tágra zárt szemmel bámulom a hajnalt
üvölt a csend itt a szobán belül
harsogva éltet egy világot aljast
mely lassan lényünkre mint fátyol kerül

már a hajnalt bámulom nyitott szemmel
lassan betör az éledő utcazaj
foszlik tűnik a magányos csendem
mint egy csilingelő gyermeki kacaj

kettős világ mi gyermekként szép is
ha felnőtt sz meglátod borzalmait
a hatalom a pénz csak itt a fétis
miközben széttépi az álmaid

béklyóba ver szolgál sorsot szánva
nevet gúnyosan tört gerinceden
közben szabadságról pusmog a fáma
de a világ aljas és könyörtelen

még parázslík...

még parázslík a lenyugvó nap fénye
fenn a csillagok sem látszanak még
de kedves arcod égi tüneménye
betölti napjaim... oly nagyon rég

átölel lassan az est karja minket
s feszít sötét leplet a föld fölé
érzem borzongó tested ahogy reszket
sóhajok kúsznak lassan az ég felé

mint a vulkán tör az érzés ki rajtunk
vad tenger mossa kavicsos partjait
szféra zenét dúdol az univerzum
mi bámuljuk hunyorgó csillagait

lét nemlét kérdése nem nyert itt csatát
féltőn óvom álmod álmodom tovább

ma úgy érzed még...

ma úgy érzed még minden a tied
szerelem vágy és a nyíló rózsa
de a holnap magánya itt lebeg
fejed felett mint Damoklész kardja

ma úgy érzed még nem bánthat senki
hisz emberként a magad ura vagy
de erőd fogy és gerinced eltörni
gyűlnek a keselyűk a démoni had

ma úgy érzed még rád ragyog a nap
de felhők gyűlnek fenn a kéklő égen
zivatar zúdul és önt reád sarat
lám fény dereng ott a messzeségben

és törött álmaid kínzó emlékéen
felemelt fejjel állsz a viharban
fohászod uram most nem győztem én
de azért bírom benned magamban

ajánlás

herceg az élet szép de kegyetlen
a törvény szava is egyoldalú
kettős mércét használ az embereken
s a szegények sorsa oly szomorú

szebb új világ talán még elérhető
„lenni vagy nem lenni” szorít az idő

vállalnom kell...

*"Magad mértéke: békítő alázat
a valamettől valameddig út
beporoz minden fehér csigaházat..."
Szirmay Endre: Maroknyi sors*

vállalnom kell és vállalom magam
akkor is ha nem jutnak fel az égig
s talán kik olvassák sem értik
mit papírra vet olykor a szavam

utam ez és nincs innen kibúvó
nem vagyok jó talán nem is leszek
kik olvasnak ők sem segítenek
pedig verset alkot költő olvasó

abba kellene ezt végre hagynom
hisz nem kell a szó csak néhány embernek
talán ők is majd egyetértenek
hogy itt lenne az utolsó alkalom

elfáradtam a harc már nem lelkesít
kínrímeken még az álom sem segít

Nőnapra sok szeretettel

mint virágkehely ha szirma kitérül
illatát hordozza a tavaszi szél
illatfelhőben sok méhecske kábul
s mind-mind újra virágport remél

nő a férfi élet legszebb virága
tavaszt érezve szíve megremeg
lehet fiatal vagy feleség anya
ezen a napon csak őt ünnepeled

nőnap lehetne az év minden perce
hisz a szeretet pénzbe nem kerül
férfi arcán mosoly virág kezébe*
s a drága nő már ennek is örül

talán a „teremtés koronája”
felfogja egyszer a gondolatot
hogyan a nő az ő igazi társa
egy életre szól a boldog nőnapot

...a vágy hintalován...

*"szárnyam nincsen, mégis szállok,
vágyam sincsen , mégis vágyok
szelíd szépre, igaz szóra,
ember szíve szülte jóra; "
Szirmay Endre: Át a réven*

most a vágy hintalován utazom
előre hátra de nem megy sehova
csak ringat-ringat mint a tudatom
mely álmokat sző és vet a papírra

ez csörgősipkás tétova élet
őrült kavalkád udvari bolond
lennék ha érteném az egészet
csak azt látom a lét fájón szorong

taposómalom repülni szeretnék
metszett szárnyakkal csak vágyni lehet
sárban dagonyázva tovább mehetnék
néha szállni is enged a képzelet

eltűnni látszó szivárványcsodákat
látok és lehulló csillagomat

ajánlás

herceg az akarat miért törik meg
zilált vágyakkal nem jutsz sehova
durva a szó s a csend is remeg
csodára vágyom és igaz szavakra

kislány volt még...

kislány volt még én meg kicsi fiú
utánam kiabált és pusztit dobott
mérleghintán csakis velem játszott
közben csacsogása nem volt hiú

másképp szólt az élet elköltözött
az utak sokszor más irányba futnak
szentélyt fabrikálva új dallamoknak
tűnik az érzés mit egy gyermek őrzött

a hinta neve ma libikóka
a lány az édes vajon merre járhat
sorsunk útjai oly régen szétváltak
hinta hányszor járt fel és le azóta

emléket tép fel a koros képzelet
múltba visszamenni már nem lehet

a tettek beszélnek...

a tettek beszélnek nem a sorsok
de ha mást mondasz és közben mást akarsz
nem maradnak utánad csak romok
s a vágyaidba olykor belehalsz

hogyan lesz holnap hited elkötelezett
vajon ki érti ezt és ki érti majd
talán egy kósza szűrt emlékezet
meséli hogy látta előre a bajt

zavart aggyal képzeled óriásnak
magad kicsi ember ez olyan morbid
lámpást adhattál volna a világnak
helyette szétfúszod apró álmait

hisz úgyis bűnnel tele a világ
s nem törlik el a penitenciák

ajánlás

herceg a bűnöket mit elkövetnek
megváltják e az elmormolt imák
vagy csak a hamis megbékélésnek
adnak teret a penitenciák

talán megértjük az út túloldalán
nem adott felmentést hitetlen imánk

pattanásig feszülő...

pattanásig feszülő rügyburok
a tavasz itt jár a kertek alatt
a kertben éledező rovarok
a tulipán zöldje ahogy süt a nap

tör át a még szürke földtakarón
amott a nárcisz fejlődik szépen
de hideg van még az éjszakákon
ha éppen nincs felhő a derült égen

a szél is durva játékot játszik
tördel gallyat és sodor levelet
mit a sok fa az őszön levetett

de a tavasz jogot formál ez látszik
kötne útilaput a tél sarkára
hogy jogos jussát vehesse birtokba

szeretet hangja mint...

*Várok, hogyha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.
Pilinszky János: Örökkön-örökké*

a tett varázsból néma hallgatásba
megszűnő zajban csak a csend boldogít
vonulok de te hangod sem hallatva
szemed villáma már padlóra szorít

szeretet hangja mint karzaton az ének
most lenne jó de változni nehéz
akkor ott csak téged láttalak szépnek
hangod bársonyán suhantam feléd

de oly sok minden változott azóta
szinusz-görbe mutat hegyet völgyeket
kiégett vulkán megszilárdult láva
már nem hozza lázba az érzelmeket

elég egy szikra újra ég a máglya
hűlő érzelmet tűzzé applikálva

ajánlás

herceg a szerelem oly gyorsan múlik
ma hozsanna szól holnap hamu marad
de csodás ha szeretetté válik
kéz a kézben az élet csak halad

együtt élve meg a jót és a rosszat
de a társas magány boldogtalanabb

nemzeti ünnep...

március 15. margójára

nemzeti ünnep a nemzet halódik
egymásnak feszült itt menny és pokol
háborút visel mind ki mocskolódik
mindenki mindenért másokat okol

pedig csupán egyetlen cél a szent
hogy övék legyen a „húsos fazék”
ki hatalmát féltve trónol odafent
ki lenézett nép lenézett ellenzék

csak addig vagy fontos amíg szavazol
de elveszik ha akarják mindened
bár gyermeked külhonban robotol
vajon meglesz e a napi kenyered

nemzeti ünnep hazug lózungok
az igazság már fejvesztve menekül
lúgozott agyak igazság bajnokok
de a nép most is egymásnak feszül

ajánlás

herceg az ünnep miért nem ünnep
miért nem lehet békében megélni
azoknak kik a magas poszton ülnek
szájából mért kell hazug szót hallani

mandátum a nép szolgálatára szól
a nép mindenki aki ma magyar
de az ünnep most nem szólhat másról
ki az igazi a nagyon nagy magyar

de holnapra már csak a por marad
állj a sarokba és védj a hátadat

Férfiaknak... nőnapra

nőnap és tavasz két gyönyörű csoda
élet szépsége múló pillanata
vágódva nézni ahogy virág bomlik
s csokorba szedve átadni nekik

hisz ők azok kik a tavaszt hordozzák
nők feleségek szeretők anyák
az életért kevés az örök hála
néhány szál virág csók a nők arcára

ölelés néha sokkal többet érne
mint odanyomott csokor a kezébe
elmormolt köszöntés hanyagul flegmán
érezze azt, hogy nem figyelnek rám

szeresd a tavaszt és szeresd a nőket
így érinted meg lelkükön át őket

ajánlás

herceg az örök ellentét mire jó
hisz szeretetről szólna a földi való
ünnep kell ahhoz hogy ezt észrevedd
a nő válláról a terheit levedd

csupán egy napra de ezt a csodát
együtt kéz a kézben egy életen át
kellene megélni ezt te is tudod
így kívánj ma nekik boldog nőnapot

zöldül a táj...

már pajkos szél simítja arcomat
nem vadul és nem tépked ágakat
de néhanapján még a hideg az úr
s a kék ég is olyan tavaszi lazúr

a kergetőző gomolyfelhők sora
varázsol néha ernyőt a napra
ilyenkor borzongás fut át a testen
kikapcsol a fűtés ott fenn az égen

rigófütty nem szól varjúhang sem hallik
japánbirs bokor szépen meglapul itt
rügyei helyett már piros virágok
természet éled ez az mire vágyok

gyümölcsfák ágán virágtenger fakad
zöldül a táj megérkezett a tavasz
mint egy fergeteges...

mint egy fergeteges vad karnevál
sorsjátékban ilyen a földi élet
az ember mindig alkot fabrikál
tálcán kínálva viszi az enyészet

kántált penitenciák szabott utak
keresztre feszítve jövőnk árnyai
múlt kódébe vesző néma gondolat
elhunytaikat sorra megidézi

hősök voltak múltjuk temetetlen
hullott rájuk az évszázad mocska
bár isten előtt a sorsod fedetlen
sárba tapos az uralkodó csizma

te fetrengsz a földön csendben szótlanul
míg a karnevál feletted átvonul

ajánlás

herceg ez a játék túl egyoldalú
mert leosztott szereped játszhatod csak
a fent a lent-el nem nagyvonalú
miközben széttöri álmaidat

elindultál...

elindultál menned kell
az út előtted áll
megtorpansz vagy itt maradsz
lassan elnyel a sár

egy kép alkotta terveden
a közöny ül ma tivornyát
ledér az élet jól tudod
megcsalja minden porcikád

hamisan játszik a zenekar
s ez a tánc is oly avított
egyenes derékkal nem lehet
a gerinc hajlik vagy törik

indulj hát hisz menned kell
az út előtted áll
lehet hogy kell machete is
ha a sorsod nem tréfál

mit tanult meg...

csendet sikolt a néma képzelet
az elme tágra zárt szemmel néz nagyot
mérleghintán hol fenn hol lent érzed
kővé mered az igéző holnapod

magasból még közelebb az ég is
de letről hamarabb ér el a pokol
ima száll de az úr talán csak fétis
s a liturgia sem más csak protokoll

mit tanult meg évezredek óta
az ember ki itt a csúcs is lehetne
úgy hívják a hintát hogy libikóka
fent van fenn akar maradni örökre

kinek nem jut trón a képzelet szárnyán
repül oda hol várja őt a bálvány

ajánlás

herceg miért sekélyes a gondolat
a repülő konc mért kíváncsú
miért hord hátad sáros lábnyomot
s a butaság mondd miért járványos

mondd hová igyekszel...

mondd hová igyekszel oly mélabúsan
töppedt gondolatod sebzett szárnyain
zárt érzéseid poros sarokban
egyik sem állna meg saját lábain

az idő vasfoga húsodba mardos
vajon hova lett a kócos ifjúság
elme még néha emlékek közt szálldos
foszlik a gondolat alkotta világ

de megrázod magad és újra éled
szerelmet vágyat és mindazt ami kell
a lángból a tomboló nagyot kéred
s talán a sors is biztatón felel

ott belül néha még titokban remél
ha nem a porod majd szétfújja a szél

mért írnak le...

mért írnak le ha idős vagy ember
hiszi azt mindenki aki ma ifjú
hogy az idő neki végtelen tenger
a sors vele csak vele nagyvonalú

túl ér a sors szabta létének delén
még hiszi hogy ő a kiválasztott
nem gondol arra, hogy túl az út felén
nem láthat mást mint csalfa délibábot

mire megérti azt hogy csak megtűrt
igazából már nem kell senkinek
még ápolgatja lelkében az űrt
mit a balgák hívnak csalfa reménynek

csak a magadba vetett hited adhat
belső békét a mindennapoknak

ajánlás

ha öreg az ember érthető minden
de a tudása már nem kell senkinek
herceg a sors miért ily kegyetlen
nem adja fiatalon ezt a kegyet

szerelmet súg...

szerelmet súg a tavasz lehelete
vággyal érkezik újra az ifjúság
mert nincs bizony időhöz korhoz kötve
hisz csak egy pillanat és nincsen tovább

csak a remény az mi még benned él
hiszen a kék bolygó oly csodaszép
szerelmet érzel s gond elvetél
s hozsannát zeng a tavaszi kép

gyönyörű virágok kék sárga piros
a zöldülő lombon még áttör a fény
levegő tavaszi friss és illatos
mint regénybe illő csodás élmény

a fűben aprócska gyík szalad tova
kor nem játszik hív a szerelem szava

néhanap még...

néhanap még beléd mar az érzés
hová lett itt az álmodott világ
mért szűnt meg az emberi megértés
söpört el minden toleranciát

hitek ütköznek vallásháborúban
mintha a középkor törne elő
hatalom pompa nyomor egy bugyorban
empátia nélkül lézeng a jövő

tiltott listán a tudatos elme
irányított gondolat szabad helyes
gyűlölet szít újabb gyűlöletre
a meghajló gerinc a tökéletes

csak a jövődről vetítenek képet
igazsága már agyadig nem érhet

ajánlás

hercegem ma a hajnalpír helyett
rossz gondolatok futnak át az agyon
sötét felhők szennyeznek azúr eget
toleranciát már nem ismer a hon

zajt üvöltve zajong ma az élet
józan ész hol vagy én még remélek

hittel élni vagy...

hittel élni vagy hited nélkül
egyszerűnek tűnik a képlet
dogmák szava ha eléd perdül
elsőprő lehet a kényszerképzet

hinni kell mert most anélkül
dúló harc az egész világ
hinni a magad erején felül
hogy tárt ajtókkal várnak odaát

hisz minden ott van legbelül,
az út is kanyarog előtted
hogy merre indulsz te döntöd el
azt is, hogy mi lesz belőled

kántált imák gyógyírt nem adnak
mélyen gyökerező sebedre
nem kell hinned a farizeusnak
nem vagy bűnösnek teremtve

táncol a csend...

táncol a csend az idegek falán
közben talán a plafont bámulom
vagy csak nézek a fejemből bambán
mert fekszem itt némán az ágyamon

zaj kellene mely nem idegtépő
Vivaldi zene vagy valami más
hol a borzongás kellemes kitérő
hívó lehetne a hitetlen Tamás

de hinni ma már csakis magadban
mert megtébolyult a szép új világ
hitet tépáz de az álmaidban
ott bontja szirmát sok csodás virág

táncol a csend az idegek falán
karriert épít a hazug talán

csodásan szép volt...

csodásan szép volt az a vasárnap
lengett a pálmaág ujjongott a nép
számárháton mint délceg királynak
szólt a hozsanna és az üdvözlés

szeretet hírnöke tiszta mint a gyolcs
az igaz szó a fegyvere csupán
most nem volt olyan ki ellene szól
virágot hint az ég lépte nyomán

fordult a kocka papok vádoltak
Róma kiszolgált büntetni kellett
tömegből fejére átkokat szórtak
vállára vette a nehéz keresztet

homlokát ékíti töviskoszorú
kegyelem nincs csak méltatlan gyalázat
sirat az ég és hasad a kárpit
jelképe lett egy világvallásnak

ha ma is élne ez olyan szomorú
látná a nevében mit csinálnak
fájdalma már nem a töviskoszorú
emberek kik isten trónjára vágynak

néhány napja még...

ma is Rómába mentek a harangok
néhány napja még égett a Notre-Dame
talán próféciát súgnának hangok
de elnémultak nagypéntek hajnalán

ország és világ ünnepre készül
de keresztény bánt keresztényeket
hova jutunk majd egyetértés nélkül
júdásfajról szól az emlékezet

húsvéti ünnep szeretet nélkül
csupán az anyagi lét ami számít
ajándék tojás és kölni végül
régí húsvéti emlék szívet fájdit

locsolkodás már nem trendi módozat
bár a szószékről még dől az áhítat

ajánlás

hercegem az ember nem érthető
hisz igazhitűnek hazudja magát
de akit fél már nem a teremtmő
koncra éhesen lesi asztalát

annak kit a húsvét már nem érint meg
nem veszi észre hogy billen a mérleg

messze még az est...

messze még az est az úr a reggel
tajtékzik a szél és tépi vadul
fákat bokrokat és sepri ezerrel
mindazt mit szaggatott számolatlanul

foltos szürke felhők szakadt kabátban
permetet szórnak de eső az nincs
fák is sóhajtanak de csak magukban
a víz a víz ma a legnagyobb kincs

a feketeföld már mint a beton
nem fogja kapa csak a gaz virágzik
de pitypang deszantok lépten-nyomon
s a hódításra a szél is rásegít

talán kockát vetett...

talán még kockát vetett az isten
mielőtt újjászületni engedett
ki vigyázzon itt a földön engem
mily hosszúra szabja az életet

megjártam már én a hadak útját
elfogyott rég a kenyerem java
ha az ember múlt időkön túllát
megérinthesi jövője szava

elmúlt sok tavasz újak jönnek talán
hisz éveket jósol a pálmalevél
remélem nem lesz társam a magány
s mindig lesz aki velem remél

még egyszer kockát vetett az isten
azután újjászületni engedett
azóta küzd luciferrel bennem
ki nyeri el végül a lelkeket

még nem érhet...

még nem érhet végéhez az utam
hinne kellene de miben uram
léptek koppannak felkapom fejem
éjsötét még nem jöhet szembe velem

formálni próbált a múlt a jelen
csak álmodni a jövőt nem kedvelem
múlt árnyai már nem adnak okot
még előttem az út nem lázadok

árnyakat vet az est a falakra
az ég kárpitján csillagok hada
míg fenn a szférák zenéje szól
távolban egy kutya ugat valahol

felettem cikázik néhány denevér
a sötét takaró lassan földet ér

utópia

talán még csendet varázsol az ég
itt hol a zaj szinte embertelen
visszatérhet újra mi elmúlt rég
s az ember nem lesz könyörtelen

virágot hint majd a tél is talán
senki sem fagy meg az utcai padon
hisz az ember az ember oldalán
segítő kezet nyújt minden napon

mindez csak álom de jó elképzelni
ha ilyen lenne a földön a lét
ehhez csak egymást kellene tisztelni
megérteni azt hogy a békét

nem a hazugság adja meg nekünk
vágyjunk rá hogy újra emberek legyünk

ajánlás

herceg tudom elválaszthatatlan
a zaj és a csend a két lételem
hatalom éhsége beláthatatlan
kánaánt hazudik itt is szüntelen

ha megtörik a csend és zajjá válik
meginog az mit szobornak hittünk
a talpazat lassan porrá mállik
visszatér talán az elveszett hitünk

csak emlék maradtál...

anyám oly sokszor mondanám e szót
de másképp döntött a sors akkor régen
mert megvonta tőlem mindazt a jót
melyet tőled még jó anyám reméltem

csak emlék maradtál és a sírodon
hiába van ma is a sok-sok virág
nem játszik a napfény őszes hajadon
gyenge karoddal már nem ölelsz át

megöregedtem elszállt felettem
s tovatűnt a boldog ifjúság
huszonhárom éve hogy árva lettem
nem köszönhetem már a jó anyát

csak virág a sírra hálát rebegve
sóhajom száll a csillag rengetegbe

dal száll a termekben...

az alma mater utoljára hangos
dal száll a termekben padok felett
ma az érzés is olyan magasztos
a búcsúzás kényszere megérintett

talán még vár rád egy másik iskola
vagy a munkás élet útját járod
agyadban kavargó emlékek sora
a találkozást sóvárogva várod

de ma még kezedben sok virággal
halkan énekled a búcsúzó dalát
nem cserélnél a táruló világgal
zengi a dal: „viszont látásra hát”

bár tudod ez a nap itt még rólad szól
nagybetűs élet vár ott kint valahol

ajánlás

herceg a búcsúzás mondd miért nehéz
mért fáj elhagyni a megszokottakat
az álmok sora vágyakkal tetéz
reménnyel teli dolgos napokat

vén fejjel csak az összegzés marad
leltárba venni a szét tört álmokat

üvölt a csend...

üvölt a csend a fejem felett
csendes magányom kárhozat
agykerekét mozgat az emlékezet
eltörli a porba hullt álmokat

eltörli a porba hullt álmokat
agykerekét mozgat az emlékezet
csendes magányom kárhozat
üvölt a csend a fejem felett

csend borul...

csend borul az odvas fára
képzelet szül szép álmokat
felsejlő emlékek sora
ködös jövő ont vágyakat

csattog a fog idő foga
beléd mar és húsod tépi
ráncokat karmol arcodra
a napod sem már a régi

szél süvít a domboldalon
eső veri itt a tájat
érzés vibrál gondolaton
talán rád még valaki várhat

tépett vágyak törött álmok
lassan elhamvad a gyertya
idős korod mégsem átok
emléket idéz minden óra

csend borul az odvas fára
de álmodik még szép álmokat
talán majd jövő tavaszra...
ködös jövő ont vágyakat

ha megfogod kezét...

ha megfogod kezét tartsd erősen
ne hagyd tévelyegni gyermeki lényét
mert az a veszélyes ott a gödörben
többé nem látja az igazság fényét

többé nem látja az igazság fényét
mert az a veszélyes ott a gödörben
ne hagyd tévelyegni gyermeki lényét
ha megfogod kezét tartsd erősen

veniunt ad finem

álmod széttört a fóbiás renden
terhelés alatt reccsent a gerinced
sikoltott a szeg hatolva mélyen
súlyod alatt hajlott meg kereszted

gúnykacajt harsogott a sorsod szája
zilált agyadból kifogyott a szó
vénádban lüktet még az élet maga
lándzsahegyen villan: élni volna jó

Lucifer kever kártyát vihogva
cinkelt lapot kap a mindenható
fentről zsoltár száll alá pokolra
nyomorult lényed feláldozható

leosztott lapok és kántált imák
kegyetlen sorsod a penitenciád

veniunt ad finem = bevégeztetett

akkor is nyílt...

akkor is nyílt a pünkösdi rózsza
és hozsannát zengett a sok-sok száj
néhány hét és változott a nóta
mi azután történt még ma is fáj

virágvasárnap tanítása szép
de nem tanult semmit máig az ember
mert ma sem fogékony erre a nép
a hit fogy hatalomvágy mint a tenger

nem vagy már...

*"Death Valley mélyén nyüszít
a bárgyú hívő, a kétkedő a jó,
a vétkes, s mind, aki még maradt."
Kaskötő István: Én Nosztradamusz*

sötétben tartó kövület az élet
csak fehérlő kiszáradt csonthalom
holnapot némán vagy ordítva éled
sárba tipor egy elhintett rágalom

reményed elszáll a tudás haldoklik
apró ész tarol az emelvényen
gerinced feszül vagy a földre omlik
emelt fővel még ellenállsz keményen

nem vagy már hívő és ateista sem
lámpás lehetnél ha volna szükség rád
de agy-mosott és balga nem és csak nem
mint zsinóron cibált értéktelen báb

helyett a mozgató röhög csak rajtad
hallgatni nem tudsz tényleg ezt akartad

ajánlás

herceg micsoda buta az ember
nem tudja a gerinc mire való
téveszméért küzd de tapsol ezerrel
számára isten a trójai faló

mire megérti a valós szándékot
már ássák neki a mély közös árkot

vöröslő ég alján...

vöröslő ég alján visszanéz a nap
az este lesz az úr a házak felett
tájat nézem itt ülve a teraszon
s a néhány még parázsló felleget

alkony nyugalma befedi a tájat
lassan a fényből szürkület lesz már
a nap a hegyek mögött vetett ágyat
magának az este csak erre vár

madarak aludni térnek az ágon
a természet maga is pihenni tér
szellő sem rezdül már a lombokon
most minden a szép holnapról mesél

denevér suhan el a házak felett
az est sötét fátyla megérkezett

a hold mosolya...

csendet szakít az esti félhomályban
a lágyan elomló gitárzene
melyet talán szerelmi bánatában
egy bariton dallal kíséri le

sziklán ülve hallgatom a zenét
ezt az édes-bús fájón szép dallamot
hold fentről szórja sugarát szerteszét
tenger hulláma susogva ér partot

csillog a víztükrön ezernyi csillag
bennem a hiány érzése ver tanyát
légen át hozzád száll minden gondolat
értem már a távoli sóhaját

mit közvetít a gitár kísérté dal
s a csend ha majd újra visszatér
csak a hullámok játéka lesz a zaj
a hold mosolya nézd milyen kacér

álltam a sírodnál...

talán ha együtt ülhetnénk újra
asztalon pohárban az új borod
nem lenne többé közöttünk vita
apám ma én élem akkori korod

elszállt az idő de emléked él
ma már értem mit intésül mondtál
míg fiatal az ember mindegy miért
mindent jobban tud tapasztalt apjánál

álltam a sírodnál hullott a könnyem
akkor értettem meg árva vagyok
hallottam kérdésed a síri csöndben
fiam emlékedben helyet kapok

ma már az álmom gyakran visszahoz
én is öreg apa nagyapa vagyok

mért tenném...

mért tenném kérdem oly sokszor magamtól
hisz nem leszek gyűlöletes kedvelt vagy jobb
júniusi nap még ugyanúgy hevít
lét sarkában csendet írva barangol
a képzelet mely oly sokszor felrepít
a távoli ég csillagködét látom
szinte csalogat a csillagok hona
maradnék ott ahova mindig vágyom
de még sok dolgom feladatom van itt
megénekelni azt mi még csak álom
mert erről szól a sorsom rám szabta út
melyet lehúzó indák sora zár el

mért tenném kérdem oly sokszor magamtól
irtsak bozótot kerüljek ingoványt
vagy lapuljak szépen várva hogy jókor
leszek jó helyen talán elfogadnak
kiket a lét a csúcsra tartott jónak
de harc az élet mindennap ezt látom
törött álmaim cserepein járok
imáim sem jutnak csak pokolra
s hóhérként röhög rajtam az élet
nem adom fel még néhány szócsatára
bár fegyverem silány alkalmas vagyok
nem hátrálok meg ti törpe csillagok

reményt táplál...

*"valaki jár a fák hegyén
ki gyújtja s oltja csillagod
csak az nem fél kit a remény
már végképp magára hagyott"*

Kányádi Sándor: Valaki jár a fák hegyén

reményt táplál az agy hogy van tovább
ott fenn az égi utadon csak rád vár
egy új élet talán újjászületés
elképzeled vágyod hisz oly nagyon szép
a gondolat hogy talán nincs vége még

megöregedtél lassan majd elhagyod
porhüvelyed mely erősen megkopott
nyűg lesz a test de még élni volna jó
lassan de biztosan elmegy a hajó
talán kapsz néhány napot hónapot

éveket is talán míg eljön érted
kézen fog és már nem reméled
hogy maradhatsz hisz az időd lejárt
s látod kinyílni a csend kapuját
az időt többé nem féled nem méred

kit itt átkoztál féltél majd ő fogad
reményt ad és nem lesz több kárhozat
új csillag leszel mi fényesen ragyog
s büszkén érzed újra otthon vagyok
hogy egy vagy az egyetlen mindig tudtat

reményt sző az agy már tudod van tovább
ott fenn az égi utadon csak rád vár
egy másik élet vagy újjászületés
itt van előtted és oly nagyon szép
ott belül érzed hogy nincs vége még

utolsó imát...

érezte a csendből mi körbefogta
hogy sors gyötörte teste megrogyott
az életösztön a harcot feladta
a mozgókép lassan állóra fagyott

utolsó imát mormolt még a száj
erőtlenül hulltak vissza a szavak
és mindent befedett a végső homály
tört fényű íriszen a csillagokat

bűne ha volt emberi gyarlóság
de az írás szerint bűnösök vagyunk
a hiánya már mai valóság
születünk élünk küzdünk meghalunk

kántált imák szállnak lassan égre
öklöt ráz kire fájdalmat tolt az ég
hazudva gyón kinek nagy a vétke
a feloldozásra pár ima elég

egy új nap...

mit ígér a bíborvörös hajnal
ha fénycsíkot dob az első napsugár
festett felhők ott a horizonton
érezem megérkezik végre a nyár

harmat csillog fűvön és a fákon
a monszun ideje talán véget ért
könnyű szél lengedez most az ágakon
vágyódó álmom pont ilyet remélt

csend folyik széjjel madárdal csendül
távolban kukorékol egy kakas
az élet ma lassan mozgásba lendül
elűzve a foszladozó álmokat

friss kávé illat tölti be a teret
nem tudjuk milyen lesz de megérkezett

egy új nap

ott hol egykor...

ott hol egykor hetyke fény szitált
erő duzzadt az izomsoron
már szürkében játszik a napsugár
s az inak reszketnek a lábakon

hol egykor még acélszorítás volt
már sokszor csak úgy megreteg a kéz
ráncosodó bőr májfoltokat ápol
s a szem olykor a semmibe néz

emlékek sora sorjázik csendben
s a könnycsatorna gyakran kiürül
napi gyógyszerek kicsi rekeszekben
de mélabús arcod mindig felderül

ha hozzád ér és simogat egy kéz
s a csicsergő hang nagyinak becéz

voltam vagyok...

voltam vagyok még talán leszek is
holnap csak egy múltó emlék csupán
mit elsöpör egy újabb katarzis
elfeledve... mondjuk... holnapután

vagy fejet hajt... emlékszik... ki arra jár
volt egy ember... egy tiszta gondolat
az időről mely oly gyakran lejár
tavaszról mely mindig hoz új lombokat

vagy talán azért mert barátok voltunk
ellenség kit feledni volna jó
vagy munkahelyen együtt robotoltunk
gondúzóként lecsúszott néhány korsó

voltam vagyok és még leszek talán
tegnap csak egy múltó emlék csupán

írás repít...

írás repít vissza a múltba
fest róla hamis képeket
átírt emlékek újra alkotva
szolgálnak kétes érdekeket

pénz és hatalom kétélű fegyver
hazug szó mindig lealjasít
mikor térsz észre kicsinyke ember
kocsonyás gerinc itt nem segít

hinni a mában hinni magadban
egyenes gerinc csak harcot ígér
jövődöt törli csendben titokban
az aki csalárd módon henyél

száll a hozsanna pereg az ima
mindez rajtad hidd el nem segít
az ki ott fenn a szálakat mozgatja
akarataival... nyomorba taszít

csendet őrzöl...

nagy zajban él ma az ember
baja sokszor mint a tenger
csendre vágyik néhanap
mely érzelmeket simogat

zajt felváltja majd a csend
közben mélyen odabent
halk hangon szól a képzelet
feltép letapadt könnyeket

tisztára mossa az álmodat
találhatsz hozzá kulcsokat
csended falán ajtó nyílik
zaj szűrődik de most bízik

agyard hogy minden jóra fordul
dörrenéssel ajtód bezárul
és újra zaj vesz majd körül
de csendet őrzöl ott legbelül

tört álmok útja...

*"Bennem vágyak dőltek össze,
úgy épültek újabb templomok,
padlásaim a magány kisöpörte,
a világba szórt szét minden limlomot."
Ernst Ferenc: Még markolom*

talán a tört álmok útja a legszebb
fény csillan a szétszórt cserepeken
magára hagyott vágyaid mögötted
érzed elhagyott téged az isten

nem jutsz előre bárhogya is vágyod
a sikert mely lehetne mindennapos
de a sors játéka mindig is álnok
vesztőhelyén most is te leszel soros

csendet szítál a júniusi éjjel
újabb álmok a csillagok alatt
a holnap vár de felemelt fejjel
kínálhat neked szép holnapokat

tört álmok útja hiába int feléd
dzsungelt választod dolgozik machetéd

ajánlás

herceg mért féltünk széttört álmokat
mért ragaszkodunk ahhoz minek vége
sorsunk felkínál újabb kapukat
olykor csak későn vesszük ezt észre

motus discrimine

nem érted nem érzed mit akarok
még szavak tódulnak egymás után
mint sűrű erdőben a lángoszlopok
üszkös romot ígér a holnapután

kiszáradt lelkünk úszik a csenddel
közös múltunk már régen megfagyott
sziklánk csúcsát soha nem érjük el
emlék és hamu mi itt lerakodott

de csúcsrajárt érzelmi világunk
világítótorony mi parton állunk
apró fényekkel terelni próbál

még talán bűgó ködkürt hiányzik
elsírná mindazt mi bennünk hibádzik
többet érne az elcsépeelt szavaknál

hinni de miben...

*"Félek a gyönyör lankatag,
elvész úgy, mint az almaszag.
Repülnék, járnék a hitben,
tats meg, ha tudsz engem Isten"
Sapa Brown: Ablakok*

hinni a templomban a hittanórán
s magadban gondolod minden előtt
nem nézni szüntelen időt karórán
csak élni az életed mint azelőtt

egyenes derékkel nézni a mába
mert görbült ízület nem helyénvaló
hajlott hát előnyét súgja a fáma
tapsviharban koncra várni csuda-jó

egyenes szavak ferde magyarázat
hitet applikál a hatalom szele
megtévesztés és végtelen alázat
mit ad és elvár ha hiszel benne

tükörbe nézel arcod nem a régi
vonásod egykori éned meséli

ajánlás

herceg a teremtő mért fordít hátat
az emberi akarat kőtáblát tör
a dogma pusztulás víziót láttat
s a jövő csak fényét vesztett tükör

hinni de miben csak önmagamban
hisz bűnösnek mondanak szakadatlan

megjárom a poklot...

*"Ott lent a sötét -
vak társa lesz a csendnek,
a tegnap és a holnap,
bennük sírva elpihennek"
Kiss.Teleki Rita: Alszanak*

mert megtörni akart a sors kegyetlen
játszmájában osztott cinkelt lapot
tagadd hogy az élet embertelen
vérrel verítékkal festett holnapot

kapsz csupán ha hited mégis töretlen
szállni akarsz a gondolat szárnyain
képet festesz az égre fellegeken
csak szóvirágok nyílnak odakinn

megjárom a poklot de mennybe nem jutsz
könyörgő imád sem tör az ég felé
holnap jobb lesz most magadnak hazudsz
mert a hit csak úgy minden emberé

a létben csupán egy aprócska porszem
vagy sziklává válni nem tudsz sehogy sem

ajánlás

élet és pokol mi a különbség
herceg mondd mi a definíció
az első pár óta ez az örökség
szabadulni csupán illúzió

még keresztet ácsol minden holnap
s a pont után már nincs több mondat

meddig hintesz...

*"az este vérző szemére hamut hint
a kegyeletből élő megszokás,*

*nincs már többé újabb lehetőség
se varázslat, se dal, se ámítás."
Szirmai Endre: Fohászkodás*

meddig hintesz hamut a szemünkbe
hisz hamis a tett és hazug a szó
miért taszítasz álnok reménységbe
hogy agy-mosottnak lenni olyan jó

régi utat feledés fátyla őrzi
hová visz a mostani ki tudja
a feladathoz fel kellene nőni
a rózsaszín köd mindezt beborítja

lerázni egy terhelt kósza álmat
papíroroszlánként tudod nem lehet
a mosoly is gonosz főleg álnok

mert harcot vizionál a képzelet
mire megérted mindez csak játék
elköltöztek már régen a „fecskék”

ajánlás

a hatalommal mért kell visszaélni
elmondod hercegem mindez mire jó
útszélére csak alamizsnát vetni
de dőzsölni mert az helyénvaló

elhitetni mindez értetek van
elhallgatnak a békák is a tóban

csendet applikál...

*"Mintha eltűnne néha nyomtalan,
nem ér el hozzád már a Szó,
s míg vívod a harcod céltalan,
az utolsó fényt is felfaló
kétség húz kőfalat köréd."
Zelenka Brigitta: Keresnéd*

csendet applikál már benned a kérdés
mi az mit jól csinálsz mi az ami rossz
majd partvonalra tesz-e a feledés
jó voltál vajon vagy simán gonosz

mennyország pokol mind benned játszik
talán kártyán osztják el a lelkeket
nézőpont csupán az hogy mi látszik
oly sokszor érzed azt isten nincs veled

utat találni hol falak épülnek
bezárt magányod őrzöng átkozódik
zigótából talán ember lehet
ha a sejt majd rendesen osztódik

őt keresed de mégsem találsz
hisz épített falad nem átlátható
így lesz teljes őrzítő magányod
pedig érzed hogy hinni volna jó

ajánlás

rá szeretnél lelni magadban keresd
hisz a jó és a rossz is benned lakik
herceg én magamban bízom ne feledd
de nem úgy hogy megmondják valakik

hisz egy vagyok én hiszem az egyetlen
ehhez rendet kell tenni a fejemben

fel kell állnod...

tört álmoknak nem kell szép kalitka
hisz mentes víznek sem kell buborék
ha sorsod aláz a földbe taposva
te ne engedd hogy törjön a derék

fel kell állnod minden csapás után
lebegjen előtted a végső cél
ne hagyd hogy az érzés sután bután
elhitesse a hited nem acél

emelt fővel nézz sorsod szemébe
még akkor is ha térdre kényszerít
meg se fordulhasson az eszébe
hogy téged végleg a földre taszít

vár az út mi hosszú még előtted
csendre inti a sors kezét feletted

ajánlás

herceg miért adja fel sok ember
és hagyja törni gerincét csupán
mert alázata mint hatalmas tenger
tölti el mert koncot is vet talán

ki ott ül még ha porig is alázza
ezért tapsol hozsannát ordít szája

Csendben lopódzott...

Édesanyám emlékére 1925–1996.

Csendben lopódzott érte a halál
s a sors megtörte test feladta
az életöszton akkor már térden állt
de eldőlt bár a hűvös föld alatta
megremegett utoljára talán
még kérte volna álljon újra talpra
őrlődő idegpályán a talány
megváltás volt a morfium ampulla

mit itt hagyott az úr kibírhatatlan
öklét rázva átkot szórna még
ki itt maradt árván a sors hatalmában
s rátolt minden fájdalmat az ég
a megváltás most oly másodlagos
a kántált ima miért nem segít
a karma színe mért sötéten gyászos
magasztos áldozat mért nem részegít

bűne ha volt emberi gyarlóság
hisz az írás szerint bűnösök vagyunk
csak hiánya az mi ma a valóság
születünk élünk küzdünk meghalunk
mi marad utánunk s utána
emlékezni fognak s fogunk
ha bezárul végleg az urna szája
rádöbbenünk a sírig magunk vagyunk

ki rakja sorba mindazt amit tettünk
ott túl azon a nagy határfolyón
ha nem gyónjuk meg mindennap a vétünk
pallos vár majd izzón lángolón
vagy ő ki csendben rég előttünk ment
anyám hisz ő adott életet nekem
az elmúlás már cseppet sem rettent
cipelem sorsomtól rám rótt keresztem

oly sokszor láttam...

oly sokszor láttam már vöröslő hajnalt
hallottam ahogy az élet ébred
madáracsicsörgést néha túl nagy hanggal
ilyenkor a szellem még csak révedez

hajnali pír festi az égboltot
mintának itt-ott néhány kósza felhő
nézd csak a szél zsákja is kibomlott
ilyen képet nem fest ma a festő

felhőképek cikáznak az égen
a szél kergeti mindig másfelé
mintha egy bálna úszna tengerében
közben néhány jéghegy csúszik elé

oly sokszor láttam már vöröslő hajnalt
de mindig megfog ez az idilli kép
természet képei csenddel és hanggal
páratlan élmény és gyönyörű-szép

kártyázik minden...

kártyázik minden s talán mindenki
lapra húz lapokat ha kell ha nem
ujjong néha vagy csak az asztalt veri
dühében látva megint nem nyertem

élet ilyen szakadt álmok sora
de néha mégis rád talál a fény
csendet applikál zajos valódba
jobb rosszabb elhanyagolható a tény

ott belül izzó hangulatsoron
majd álmokat sző tovább a lélek
kisdiákként tanultad egykoron

a szépet és a jót megidézed
majd apró örömök harangja csendül
veled a mindenség mozgásba lendül

ajánlás

herceg mért van hogy ilyen kevészer
nyerhetünk az élet kártyajátékán
talán az apró csoda az ékszer
mi átsegít a sors gondján baján

hátra nézve ha véget ér a játszma
asztalnál széked már más birtokolja

tapsolunk mindennek...

*„Megelégedés, sosem volt és nem is lesz,
nagyobb kutya játszik az igazsággal,
ha átgondolod nem is olyan tévhit ez,
ma is fejet hajtunk néma elragadtatással”
Bakos Erika: Bólogatók*

tört álmainkon nem épül új világ
fényszennyezett már minden körülöttünk
trendi csupán az átgondolt hazugság
nem érezzük ha ismét „megfürödtünk”

tapsolunk mindennek ha úgy érezzük
hogy koncot is vethet nekünk az élet
a csendet és a zajt már összeszűrjük
hisszük madzagról még nyalhatunk mézet

az igazság törékeny vékony jege
mert hallottam rólad mások is mondják
de kiállni mellette vagy ellene
talán csak egyedül a próféták

szétszakad csendben minden mi számít
minden és mindenki a múltra játszik

ajánlás

herceg mondd miért nem értik sokan
az erő csak az egységben képes
építeni álmot valóságosan
láttatni a madzag már nem is mézes

jelek voltunk mind...

jelek mit hagyunk mi magunk vagyunk
amíg tart e rövid földi utunk
melyek fénycsíkok az idő homlokán
hiszem a jövőnek múlt leszünk talán
kikre emlékezni fájdalmas de szép
rólunk is szólnak majd gyönyörű mesék
apró jeleket karcolunk a mába
papírra könyvbe padba és fába
megérintve a lelket abba is
érzés mindegyike talán nem hamis
ha bezár a csend és magad maradsz
emlék lesz számodra segítő malaszt
hogy tovatűnt álmod visszataláljon
jelek voltunk mind és leszünk barátom

már látszik...

tőrök vad süvöltése hallik
csendet! ordít a képzelet
minden mi körülöttem zajlik
csak a megfagyott emlékezet
mi nem hiszi el: az átok folytatódik
hamis a szó mi elhallgat
reng a föld is minden rázkódik
de titokban a „fű alatt”
már látszik csírája az igaznak
mikor szökken szárba rajtad is múlik
ha eltaposod az átok folytatódik

látszatra épülő...

*„rejtsd magadba ha úgy érzed
a gondolatot melynek idő kell
míg elmondható szabadon
nem csattan kéz arcokon
s bús a megtartott fogadalom”
Szabó Szalay István: Tedd, mit érzel...*

látszatra épülő kóros valóság
mindaz mit játszik velünk most az élet
fedve a tény mérték a hazugság
de mégis ebből oly sokan kérnek

összetartozás széthúzás alapon
bárki bármikor áldozat lehet
a kötél ott lóg mindig a nyakadon
látszat értelem csak rajtad nevet

magadba zárva sem vagy biztonságban
kifigyelik ma már a gondolatod
agy-mosott lélek frusztrált fóbiában
a növekvő sárban egyre csak topog

de ott a fény az alagútban kérem
most miért dudál én csak azt nem értem

ajánlás

miért tapossuk egymást be a földbe
a pénz a hatalom miért fontosabb
mint a szeretet kart karba fűzve
segítve tisztelve a másikat

herceg mondd miért ilyen az ember
gyűlölete óceán s nem tenger

nem érsz te semmit...

vak szemek süket fülek a fejeken
hosszannát ordít még a néma száj
mindegy mit fúj a szél most keleten
ma kézcsók csak neki csak neki jár

elcseszett életek kilakoltatás
családi érzések vesznek a porba
menni kell mert itt már nincs maradás
csak róla csak neki szól a nóta

nem érsz te semmit ha semmid sincsen
naponta gázolnak át már rajtad
szabadság nem vehető pénzen kincsen
mondd barátom tényleg ezt akartad

kereszted árnya mesél majd neked
míg szilaj dühvel a fényt kergeted

ajánlás

miért ostoba meggondolatlan
sorsot fordítani nem akaró nép
honából úzve lesz majd hontalan
tapsol mert az ígéret oly csodaszép

mire szeme nyílik a valóságra
megdöbbeneti majd a romok látványa

In memoriam Tiszai P. Imre

*„Istenek kegyéből
holnapot teremt nekem
a hasadó hajnal”
Tiszai P. Imre: Engedjete*

tényleg nem vagy ez nem csak lázálom
a lét itt nem állt meg egy percre sem
szavakat keresek de nem találom
hogyan idézzelek emlékeimben

hisz szertelen voltál talán barát
s költő ahogy a nagykönyv megírja
egykedvűn tapostad az élet sarát
nem volt több kinek volt róla papírja

egyenes gerinc de az én lázadó
hiába tapostak néha a földbe
felálltál újra indultál előre

most lassan belepi nyomodat a hó
de vágyad álmod verssé applikálva
jelet karcolt a sors homlokára

ajánlás

kerékbe tört a költői álmod
mert idő előtt ért véget az út
túldalton talán megtalálod
a kiérdemelt babérkoszorút

herceg ha lehet vedd őt pártfogásba
hisz mestere volt ő a szavaknak
ne nézd hogy lázadt újra és újra
szemébe nevetve mindig a sorsnak

...az ördög is korrumpálható...

megbélyegeznek ha akarod ha nem
pedig már stigmák borítják testedet
téged bámul minden elhaladó szem
de alkudozni nem szabad nem lehet

homlokodon érzed töviskoszorúd
szívedben tűr forog markolatig
szürke napok nem látsz csak szomorút
sorsod mindennap veled viaskodik

mindenhol csak a szenny ömlik rád
az élet ujja is csak rád mutat
s teremtőd felé küldött imád
mennye helyett máris pokolra juttat

bűnöd hogy szót emelsz csak másokért
nem lehetsz megalkuvó mindig gyáva
pusztába kiáltott szó mennyit ér
sokat ha mögötted tömeg állna

asztalodra konc csak ritkán kerül
kézcsókra is járulni kell érte
de ha van arcodra mosoly derül
úgy érzed talán így is megérte

imádra teremtőd nem felel soha
már csak az álmod az ami tied
hited romokban az élet mostoha
sors szorít markából ki nem enged

ajánlás

herceg mért van az ember nagy és kicsi
rövidebbet mindig a kicsi húzza
hiába szíve szeretettel teli
róla a gazdag a bőrt is lenyúzza

teremtő is a gazdagot segíti
nem jut pokolra hisz megváltható
pénzzel imával tettüket enyhíti
a pap hisz az ördög is korrumpálható

Megéri...?

*„Te csak dolgozz az emberek javára
a bamba söpredék bármit híresztel rólad;
s ha jármot önként vesz nyakára,
te harcolj érte késsel vagy kereszttel...”
(Benjámin László: Halhatatlanság)*

megéri másokért harcolni ma itt?
holott szemükből sugárzik a vakhit,
mi időt és helyet ad a gyomoknak:
hogyan az életteredtől megfosszanak

ha kilógsz a sorból majd megaláznak,
hazudnak rólad országnak világnak,
de te csak küzdesz hogy másnak jó legyen:
zilált az életed nagy a küzdelem

magaddal, másokkal, nem mondhatod el:
hogy nem takar téged semmilyen lepel,
nem loptál kabátot tiéd is megvan,
hisz vagyond sincs csak az álmaidban

hős lehetnél, nem olyan korban élünk
apró emberek: szellőtől is félünk
hisz renegát vagy, te sem tagadod
két kézzel szórod a „szabadság-magot”

te csak küzdj, hogy másnak jó legyen,
higgy a világban higgy az emberben,
hidd egyszer megtérül a jó mit ma teszel,
s talán a neved majd nem felejtik el.

ha gyerek lehetnék...

*„néha még álmodok egy kisfiúról,
néha ma is kisfiú vagyok.”
Tiszai P. Imre: Néha még álmodok*

felnöttem megöregedtem lassan vége
nem marasztal csak ő ki nem látható
a gyertyák lassan a csonkig égnek
de újra gyereknek lenni volna jó

anyám ölében szép mesét hallgatni
hinni a becsületes tiszta szóban
focizni vagy könyveket olvasni
fürödni a legelő melletti tóban

nem törődni a gonddal és bajokkal
feküdni a fűben az azúr ég alatt
csipkelődni a csitri lánytársakkal
nem figyelni az időt mily gyorsan halad

vissza nem térő csodás régi álmok
a múlt szépsége néha körbeleng
álmomban napraforgószáron lovagolok
anyám integet még itt a földön lent

ha gyerek lehetnék vajon lennék újra
ez a világ már nem az én világom
hisz nem áll a szám az eszem hazugságra
mert szüleim intelme kísér utamon

felnöttem megöregedtem lassan vége
nem marasztal csak ő ki nem látható
a gyertyák lassan a csonkig égnek
az elmúlt idő vissza nem forgatható

csizmasarokkal tapos mindennap...

*„...az emberiség szemlesütve hódolt
a zsarnoknak és szent illúzió volt
a szabadság, távolabb mint Isten”*

Benjámin László: Szonett a költőről és koráról

csizmasarokkal tapos mindennap
a lét s tépáz meg újra és újra
az azúr égen még világít a nap
az árnyékok is egyre hosszabbra
nőnek és átlépni őket nem lehet
csak jóra vágysz topogva itt a porban
miközben mint a házon az emelet
a gondok csak nőnek hited romokban
sehol nem éled egy új szebb világ
csak sártenger az mi egyre nagyobb
s ha nyílik is néha egy-egy új virág
mákonya mögött csak burkolt dögszagot
sodor feléd a kósza szél s mesél
egy jobb világról mely nem lesz tied
de olykor...talán...agyad még remél
megvalósításra már nincs ötleted

hisz kifosztott álmod csak letargiát
hordoz magában cél nélküli az út
s ha térdre rogyva mormolod imád
tudod az is csak a pokolra jut
mert Mammon nevet a sorok közt rajtad
de közelébe nem jutsz sohasem
ha konc repül a gerinc törik majdan
tört álmok csilláma szikrázik itt lenn
szakadt húrú gitárod sem zeng már
vérpezsdítő csodás új dallamot
ha elérted hogy végre kész a leltár
ők azt sugallják jobb ha feladod

de ne hallgasd a szirén éneket
negédes hangja pusztulásra csábít
mert vár a cél emeld fel fejedet
vakhit nélküli világ mi számít
ott az út indulj hát előre
s a hajnal fénye már neked dereng
hazug álmok az út porába dőlve
s léptedtől a pokol is megremeg

tétován...

*„Rosszul hiszed, hogy néhány henye rím
vagy ötven könyved költővé avat már.”
Benjámín László: Ne áltasd magad*

lehetnék költő is talán most itt
írhatnék könyveket egyre másra
nem kóborolnék szponzorokra várva
ha magához emelne az elit

de ma itt az esélyem elvetél
mert ki szót emel bukás a bére
de talán jut tea néhány csésze
s könnyű áztatta őszi falevél

tétován a rozsdás húrokba csapva
még ősi dobok hangját hallom én
ott túl a megfáradt gitárzenén
fúvósokat hozzá a szél adja

már tudom soha nem leszek költő
nincs meg hozzá a néhány emberöltő

ajánlás

Parnasszus csúcsa hitben a mennyország
benned lakik és belül benned él
az út végén már a tudat nem remél
tűnő percek álmaid ellopták

mondd hercegem itt mit reméljek még
ha feladnám hidd el nem én lennék

Távolban sikolt...

*"Békétlen sors mindig vért kíván,
Széttördelt tiszta éjszakákat.
Csattogó kerék széztűz agyat,
velőt, csontot és csigolyákat-"
Király Lajos: József Attila emlékére*

távolban sikolt a csend magánya
megtörni látszik mindaz ami szép
ma a párbeszéd teljes hiánya
mocskolódni nyíltan gyönyörűség

már mindenhol csak a szenny árad
nap telik nap után ma én holnap te
állunk pellengéren hiába lázad
énünk: nem igaz egyetlen szavad se

ki hinne neked a bemocskoltnak
démonok úznak tréfát belőled
bábok kiket most dróton rángatnak
eldobnak hogyha nem fűjsz egy követ

szél sodorja szét a délibábod
csak a párbeszéd mi nagyon hiányzott

Sine fide in fidem*

*„Minden kor szült
ezernyi ember-júdást
hogy megfeszíttesse
az Emberiséget”
Király Lajos: Júdások*

csendet teremtene ma hívó szavad
ha hozzánk szólnál e furcsa zajban
de hallgatsz a lélegzet is elakad
hozsanna sem szól nincs hit a dalban...

háborút viselünk értelmetlenül
hozád éka ránc csak szenvedést hozhat
gyűlölet hulláma gyorsan terül
emelünk magunknak szürkülő falat

dróton mozgatott marionett bábu
ma fillérekért már megvehető
törött gerincű és mosott agyú
hatalom oldalán bevethető

hiszi a hazug szót tagad igazat
retteg hogy nem jut konc az asztalra
nem érték neki a tízparancsolat
mert parancsra azt lábbal tiporja

uram hol marad ma intő szavad
mikor júdás faj lepte el a létet
de hallgatsz a lélegzet is elakad
hit nélkül lézeng e kicsi néped

gyűlölet hulláma borít el mindent
családok szakadnak darabokra
uram teremts végre békét itt lent
hogy újra hittel szóljon az ima

*Sine fide in fidem = hit nélkül hittel

Süli András emlékére

tóparti táj és rajta vagonok
mint kit a mozdony füstje megcsapott
s festett vasútról képeket
most csak kiállításon nézheted

ma művésznak hívják már nem él
míg élt küzdött a betevőért
meglopták kifosztották rendesen
ő némán tűrte és szelíden

de képeit égette udvarán
ne lehessen lopni ezután
az udvaron csak a hamu maradt
ecset hatalmának vége szakadt

mi megmaradt mű emléket állít
letűnt kornak ez ami ma számít
most ünnepelnek te fentről nézed
lehet nem is érted ezt az egészet

ajánlás

mit ember alkotott fura egy világ
nem teremhet babér nem nyílhat virág
hogy életében a művészt elismerje
herceg kellene egy új trend majd erre

Nem születél oda...

*„A Gyöngy
a tenger mélyén
kagylóban pihen
észrevétlen...”*

Király Lajos: Lehetőség

a csend körbefog kitörni szeretnél
gondolatod mint szárnyaló madár
talán egyszer költő is lehetnél
ha a sorsod nem lenne csapodár

nem születél oda hol ajtó nyílik
küzdelem szépsége csupán a tied
alkotó magány elkísér a sírig
de magadba vetett végtelen hited

átsegít a megpróbáltatáson
a Parnasszust már nem érheted el
máglyán végzed vagy izzó vasrács
betakar egykor a feledés lepel

ha jelet vésel a sors homlokára
talán fennmaradsz majd néhány órára

ajánlás

oly sok ember írja ki magából
mindazt ami nyomasztja ott belül
herceg a költők népes táborából
lesz-e aki egykor a mennybe kerül

Mint elhangolt hárfán...

Mint elhangolt hárfán, játszik az ágakon,
a szél, süvölt, vagy épp csendes az ütem,
csendben nézem az esőpárás ablakon,
a játékot mellyel a természet üzen.
Ember! Mért hiszed, hogy te vagy a legnagyobb?
Megtűrlek! Még szeretlek, de már nem nagyon,
hisz naponta érzem kezed nyomát rajtam.
Átok leszel lassan, nem egy csodás dallam!
Istent játszol, bár csak egy gyenge ember vagy
mindenség utáni vágyad roppant nagy,
de ha élni akarsz vedd hát figyelembe,
változni törvényem nem fog kényre, kedvre!
Rontod a levegőt, a vizet, a talajt
csak a profit éhség, mi egyre jobban hajt.
Ha mindent letaroltál, mi lesz majd veled,
más bolygókon próbálsz élni új életet?
Hited sincs már, de mi van csak arra jó,
hogy eltipord mindazt, mi nem helyénvaló,
szerinted. Hisz énképed már akkora,
nagyobbak hiszed, mint a természet szava!

De vigyázz, mert egyszer a végére ér
türelmem, mely nem tűr el több szenvedést,
ha megrázom magam, mondd mi lesz veled?
Majd hatalmas egód lesz a védelmed?
Csak egy porszem vagy, bár sziklának látszol,
ki önös érdekből már csak harácsol,
eltaposva mindent mi útjában áll,
ez is véget ér majd, talán egy délután...

Mint elhangolt hárfán, játszik az ágakon,
a szél, süvölt, vagy épp csendes az ütem,
csendben nézem az esőpárás ablakon,
a játékot mellyel a természet üzen.
Ébrednünk kellene, megértenünk végre
A természet nem az ember ellensége!

Akarunk-e felnőni egyszer...

*„Hogy felnőjünk ahhoz több kell!
Nem nő az ember egymaga”
(Kiss Dénes: Mindért!)*

akarunk-e felnőni egyszer
s elúzni a lázas tegnapot
emberi szó nem irtó vegyszer
lesöpörni a kétes látszatot

összefogás e kicsi hazában
nem vádol tapos másokat
párbeszéd és mosoly a mában
letépi a „színes” álarcokat

akarunk-e felnőni egyszer
széppé tenni a kétes holnapot
csodát írni égre ecsettel
büszkének lenni: magyar vagyok

...fel nem adhatod

tévesen ítéled mi az eredet
vagy csak én ki mindenkit szeretek
a lét csupán egy bódult pillanat
szabott idő ha letelt megszakad
míg téren és időn kívül reked
magánnyá szelídült fájó könnyeket
sír egy elvesztegetett élet után
talán egy újbóli születés során
feljutsz arra a bizonyos falra
mely a fényt előled eltakarta

s látod ahogy a hold vált napot
harcot már érted fel nem adhatod

Cérnaszál függő...

ki mondja meg „cethal gyomrából” mikor jöhetek elő
sötéthez szokott szemem nem lesz-e könnyező
a fény bánt-e majd vagy némán csak elfogad
cérnaszál függő idegek mily mesét mondanak
a sötétség már taszít de talán a fény se vonz
csendben kuporgom itt mint egyszerű bolond
te jársz eszembe lázasan céda rongyos élet
pokol lovása szántja fölöttem a szürkéséget
én vergődöm közben a lét s idő megáll
kérdés merül fel bennem a kapunál valaki vár
ha igen tényleg ő lesz kiért egy élet is kevés
lázás álmokat kerget menekül már a józan ész
ki innen érte s értem szóljon újra a dal
édesen búsan mindegy a zene mindig felkavar
mert álmodom róla csendben évek óta már
szeretlek-szeretlek csak magamban szabad madár

Maradnom kell...

maradnom kell hisz oly sok a feladat
kijelölt utam is még előtttem áll
azon töröm fáradó agyamat
vajon a szerencse egyszer rám talál

végzem a dolgom írok rendületlen
gyümölcsöt teremnek kertben a fák
időm érzem e kusza rengetegben
egyszer majd elfogy és végleg lejár

talán majd hagyok itt valami jelet
feledés homálya végleg nem takar
bár erre esélyem egyre kevesebb
de dúl bennem még az elszánt akarat

hogyan megmutassam a kicsi is ember
nemcsak a nagyoknak teremhet babér
de akaratom lenyugodni nem mer
míg ily messzinek tűnik ez a cél

Talán egy...

Talán egy fájó hangzavar,
vagy elkapkodott svédcsavar,
fej felett lóbált mozdulat,
minden, mi egykor megszakadt.

Tilalmas éjek...némaság,
elvetélt mag...pusztaság,
sárguló fenyőfán dísz csengő
gyermeki álmod...nem lelhető.

Ki melletted állt...

egy esemény margójára

Ki melletted állt egykoron
ma a sátán fattya már
szél üvölt a „halálsoron”
a homokórán a perc megáll.

Tördelt a lélek és elbukott
cseppenő verejték szaga száll
emberek szajkóznak lózungot
később, hogy: vége, vége már.

Tapsol a közöny, mit sem ér
ki voltál, vagy talán leszel
réten már nem nyílik pipitér
mit kezdesz most az étellel?

Karácsony táján valahol
fényesebbek a csillagok
benned most egy érzés lohol
meglátja-e a holnapot?

lózung = jelszó, jelmondat

fattyú = házasságon kívül született (gyermek).

Gyere most...

Tudom, egyszer elfogadod majd,
nem ellened szólnak verseim,
de látom a gondot és a bajt,
néha, hullámozó néma sejtjeim
ha tudnák, ordítanak: elég!
Gyere most... Jöjj közelébb.
Beszéljük meg, mért rossz a világ?
Kezünkben néhány szál kék virág,
vagy fenyőág, rajta csillogó díszek,
hinni kell, hogy szebb lesz az élet,
s emberségesebb. Nem erre tanítottál?
Minden ki nem mondott szónál,
sokkal fontosabb egy szép gondolat?
Ott, már a vastag hólepel alatt,
egy kis virág lassan kidugja fejét,
látod te is...látod a végét...
én is tudom...emberségről már csak álmodom.
Hisz egyre több az „eljátszott” alkalom.
Átkozottak lennénk?
Nem hiszem...nem tudom.

De nem!

Köszönöm sors, hogy rávilágítottál,
minden mit szépnek hittem illúzió.
Csupán egy rés a mátrix fényoszlopán,
hol látni véltem, ott egy új dimenzió.

De nem! Tudom, hogy gyarló az ember,
nem számít semmi, ha érdeke más.
Ideje rövid, szolgálni kell mert,
a „vetett konc” érzése olyan „csodás”.

Barátság, szerelem, érzelmi szálak,
helyük e világban csak képletes már.
Változik minden és csak a látszat
simítja rád: tőled, a világ mit vár.

Akit ma „befogadsz”, holnap megtagad.
Tudd, ez a mai kor trendi „rendje”.
Barátom! Ezért ne izgasd magad,
az idő...rohanva múlik...a végtelenbe.

Hajolj le és érezd, szép új virágok,
csábító, fűszeres édes illatát.
Ne törődj azzal, hogy málló vakolatok
takarnak be sok elmúlt apró csodát.

Az én igazságom

Tényleg...létezik olyan igazság
ami kizárólag csak az enyém
mely túl mutat a templom tornyán
és hasítja, ha kell, a kék eget
ami nem tűr ellentmondást
de lágyan alkuszik ha kell
szeretettel, szívvel, hűséggel.

Az én igazságom,
egy csodaszép dallam
ott él a szív rejtett zugában
ha figyelsz te is hallhatod:
emberként élni
embernek maradni
ebben a világban

Egyszer, tudom...

*„A Halál kedves, kissé ütődött
fickó. Ha találkozunk a krimóban,
a zakógombomat csavargatva
kérdézi: "Hogy vagyunk? Hogy vagyunk?"
Petri György: A Halál*

Egyszer, tudom majd eljön értem
megkérdi tőlem: indulhatunk?
Széttárva karját, felmutat az égre:
„a gyertyád elfújta a mi urunk
ez ellen tenni nem tudunk”
az idő véges, lázadni nincs mire.

Fekete palást, de kasza nincs
arcát csuklya és homály fedi
lépése kimért, már jó előre
int. Menni kell, menni, menni.
Maradnál még? Nincs esélyed
hisz megváltottad a retúr jegyet
mikor megszülettél és a helyed
azóta foglalták neked.
Ha megérkezik, hát el kell menni
hisz véget ért egy újabb fejezet.

Még visszatérsz egyszer, te is tudod
de megérteni most...talán nem lehet.

Egy dal szól a csendben

Levetkőztem előtted „meztelenre”
kitártam lelkem apró bugyrait
örültem a sors csodás véletlene
majd újra vágyni, repülni tanít.

De rosszul szólt az elfáradt hangszer
hamis dallamot kreált a hangzás
bár eljátszottam újra még ezerszer
megtört a csodának látszó varázs.

Az esély a létben mindig oly parányi
tört agyak szikrája száll a szélben
vágyni, vágyni, mindig csak vágyni
eltűnik a cél újra a messzeségben.

Megcsalt elmém háborogva zendül
rázhatná öklét a fényes egekre
de hibát csak az én készülékem szül
csendet generál a zajos végtelenre.

Esélyem elszállt, eljátszottam
rosszul szólt a hang, hamis a gitár
a döbbenet hangja dübörög agyamban
egy dal szól a csendben:...vége, vége már...

Ha néhanapján...

Miért van, hogy négy szemmel sem látok?
Pedig szemüveggel tisztább a világ.
Botorkálok, egy házig hol születtem,
de más lakik benne réges-régen már.
Mit mondanék ha ajtót nyitnának?
Születtem, játszottam, vágytam utánad,
rongyos, nagybetűs élet mi marasztal,
éltem itt is...valaha régen... a mának
de már nincs dolgom itt a múltammal.

Néha, ha tétova, hevenyészett
nosztalgiával nézem az egészet,
bukdácsolva olykor a múltam lépcsőin,
keresve, hol egykor nyílt a kankalin.
Szerelmet, melyet túl haladt az idő.
Csókok ízét mely már ritkán jön elő,
de a kenyér illatát még érzem.
Mamám sütötte, de az enyészet
már őt is messze vitte.

Ha néhanapján friss tejes-pite,
kerül az asztalra csak rá emlékezem,
meg apámra, anyámra ki szeretettel nevelt.
Mikor felnőttem, már életre kelt
bennem a hiúság: én jobban tudom!
A tévedésem azóta fájlalom.
Ha vétkemül róják ezt odaát,
megvéd-e akkor a „túlvilág”,
vagy kárhoztat újabb próbára?

Az újjászületés ifjú polgára
elköveti-e újra a hibákat,
vagy keresve új járatlan utat,
emberként, ember után kutat?
Hisz ember módjára emberként élni
kemény feladat, mit nem szabad felcserélni,
hazugságtól bűzlő csalfa mesékre.
Elutasításhoz lesz-e elég mersze,
vagy tétován süllyed el a porba,

rózsaszín szemüveget hordva az orra.
Szajkózza mit a kórus ordibál,
majd újra sorba áll a kapunál,
megszületve hibát korrigálni,
vagy elkövetni mindazt ami talmi.
József Attila írta: Levegőt!
Ma én is légszomjjal küszködök...
Vergődöm, reményem talán a holnap...
Emberként beinteni a pokolnak!

Talán a józan ész...

*"Irgalom hegyéről csorog a bánatom,
Kevés a szó, hol van az értelem?
Senkiben sincs se bú, se szánsalom
Nyűszít a szívemben a valódi képzelet."
Hajdrik József: A gondolatok szabadsága*

mióta élünk dúl a háború
az ember nem tanult semmit a múltból
az ok oly sokszor csupán a bosszú
a józan ész már kidőlt a sorból

a hatalom játszik okot keresve
vallások feszülnek egymásnak sorba
ártatlan gyermek és nő leterítve
béke angyla ítélve halálra

hatalmi érdek a nép a vesztes
értük történik vélik agy-mosottak
nem látják ki az igazi nyertes
mindent elhisznek hazug szavaknak
talán a józan ész majd újra éled
a sötétséget felváltja a fény
nézz körül és mondd miből reméled
hogy az igazság lesz újra az erény

Nevem Hegedűs Gábor. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948. október 10-én egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat.

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azazal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett! Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

2015 Karácsonyára jelent meg magánkiadásban az első kötetem: *Álmodozások* címmel, majd a 2016. évi Poet Antológiában 3 versem kapott helyet. A helyi Algyői Hírmondóban is jelent meg írásom. Részt vettem az Irodalmi Rádió 2016. évi Őszi pályázatán, ahol egy versem bekeült a megjelent antológiába. 2017-ben jelent meg az első NET Kötetem, *Mint tömjénfűst* címmel az Irodalmi Rádió gondozásában, majd a Poet X. antológiában 3 versem kapott helyet. A NET kötetem megjelenéséről az Algyői Hír-

mondó is megemlékezett. 2018 márciusában jelent meg a második NET kötetem, *Szárnyszegetten* címmel. Mindkét kötetem a Magyar Elektronikus Könyvtár (MEK) „polca-in” is megtalálható. Majd 2018-ban szintén az Irodalmi Rádió gondozásában megjelent a harmadik NET kötetem: *Látod fényt sírnak...* címmel. Ez a kötet is felkerült a MEK „polcaira”. 2018 őszén az Irodalmi Rádió szerkesztésében megjelent a második verseskötetem, magánkiadásban: *Most szél sodor...* címmel, mely egy válogatás. De jelent meg versem az Irodalmi Rádió szerkesztésében: „Szinva parti sztorik” antológiában 2018 decemberében és kerültek felolvasásra verseim a szerkesztett műsoraikban. 2019 februárjában szintén az Irodalmi Rádiónál „A hold is velünk dalol” című antológiában jelentek meg apeváim és haikuim. Verseim – annak ellenére, hogy én nem vallom magam költőnek – a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál és a Verseskönyvnél és az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. A saját versek mellett írtam evokációt Lermontov, Rimbaud, Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István és még sorolhatnám, valamint néhány Poet-os társam verseire. Mostanában írt novelláim szintén a Poet. hu oldalán és az Irodalmi Rádiónál lévő blogomban találhatók! A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Az Irodalmi Rádió *Szülőköszöntő 2018* pályázatán egy novellám második helyezést ért el, majd második helyezést ért el a *Ne háborúzz! 2018* pályázatra beküldött novellám is. Algyő és Pusztamérgeres érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a

második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón. 2019 áprilisában jelent meg a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztivál idejére a 23 novellát tartalmazó kötetem A pálmalevél címmel, majd 2019 májusában látott napvilágot a IV. NET kötetem: *Csendfolyamok* címmel – mindkettő az Irodalmi Rádió szerkesztőinek gondozásában. 2019 júliusában az Irodalmi Rádió *Természet Poétája 2019* pályázatán két versemmel: *Messze még az est...* és a *Lesz újra zöld fű...* cíművel harmadik helyezést értem el.

A benyújtott pályázatokból válogatott *A világ ezerszínű virág* című antológiában a helyezett versek mellett helyet kapott: *A virágban minden...* című versem is. Tisztelettel és hálával köszönöm meg Kiss Hegedűs Tímeának, hogy megírta a első E-kötetem ajánlóját.

Impresszum:

©Hegedűs Gábor, 2019

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Lektorálta: Dományházi Edit

ISBN 978-615-00-6919-7

Minden jog fenntartva!

"mit közvetít a gitár kísérete dal
s a csend ha majd újra visszatér
csak a hullámok játéka lesz a zaj
a hold mosolya nézd milyen kacér..."

